

Võimalikkuse piir

I

«**M**a ütlen veel kord, et välja ta sealt ei tule,» sõnas vinniline tüüp pead vangutades veendunult. «Tund ja veerand on juba möödas sellest, kui sisse läks. Surma sai.»

Varemete juurde kogunenud rahvas oli vait ning vahtis üksisilmi rusude vahel mustendavat auku kive täis kuhjatud käigu-suus. Kollases vammuses paksuke kõhatas jalalt jalale tammudes ning võttis kortsunud bareti peast.

«Ootame veel väheke,» ütles ta punakatelt kulmudelt higi pühkides.

«Mis siin ikka passida?» mühatas vinniline. «Kuulge, linnapea, unustasite ära või, et sääl keldris istub basilisk? Kes sisse läheb, see otsa leiab. On's seal vähe rahvast surma saand? Mida siin veel oodata?»

«Aga me leppisime ju kokku,» torises paksuke kõhklevalt. «Ei saa sõna murda.»

«Elusa mehega leppisite kokku, linnapea,» ütles vinnilise kaaslane, nahkse lihunikupõllega hiiglane. «Aga nüüd on ta surnd, kindel mis kindel. Eks too oli ju algusest peale selge, et see mees läheb otse surma nagu teised enne teda. Peeglit ta kah kaasa ei võtnud, palja mõõgaga ronis alla... Seda teavad ju kõik, et ilma peeglita basiliski vastu ei saa.»

«Noh, vähemasti hoidsite natuke raha kokku,» lisas vinniline. «Nüüd pole basiliski eest kellegile vaja maksta. Võite rahumeeli koju minna. Selle nõia hobuse ja kraami võtame endale, milleks neid raisku lasta.»

«Eks ta nii ole jah,» kiitis lihunik tagant. «Mära on rammus ja sadulakotid pungil. Vaataks õige, mis seal sees on.»

«Kuulge, kas siis nõnda tohib?»

«Teie, linnapea, pidage lõuad, kui muhku ei taha saada,» hoiatas vinniline.

«Mära on teisel rammus jah,» kordas lihunik.

«Kulla mees, jäta see hobune rahule.»

Lihunik pöördus aegamisi võõra poole, kes käigusuu ette kogunenud rahva selja tagant müürinuka varjust välja astus.

Võõral olid tihedad kastanpruunid käharad juuksed, vooderdatud kuue peale tõmmatud tumepruun tabard ning kõrge säärega ratsasaapad. Mingit relva ei paistnud tal olevat.

«Mine hobuse juurest eemale,» kordas ta õela muigega. «Mis see siis nüüd on? Võõras hobu ja võõras vara, sina aga vahid seda ahnelt oma rähmaste silmadega ja sirutad oma räpased käed selle poole. Kuhu see kõlbab?»

Vinniline pani aegamisi käe kuue hõlma alla ja vilksas lihniku otsa vaadata. Lihunik noogutas ja viipas rahvahulga poole. Sealt astus välja kaks lühikeseks põetud juustega tugevat meest, käes nuiad, millega tapamajas loomi uimaseks lüüakse.

«Kes sa sihuke õige oled,» lausus vinniline kätt hõlma all hoides, «et meid õigel ja varel vahet tegema õpetad?»

«Kulla mees, mis see sinu asi peaks olema?»

«Relva te ka ei kanna?»

«Õigus,» naeratas võõras veel õelamalt. «Ei kanna tõesti.»

«Ilmaaegu.» Vinniline tõmbas pikka nuga hoidva käe kuuepõuest välja. «Kohe täitsa ilmaaegu ei kanna te relva...»

Ka lihunik tõmbas nüüd jahinoa moodi terariista lagedale. Meestepaar astus sammukese lähemale ning tõstis nuiad.

«Milleks ma pean relva kandma?» küsis võõras kohalt liikumata. «Minu relv käib ise minuga kaasas.»

Varemete varjust astusid kergel enesekindlal sammul välja kaks neidu. Rahvas taganes kohe kaugemale laiali.

Neid naeratasid hambaid paljastades ning kissitasid silmi. Nende silmanurkadest kuni kõrvadeni kulgesid laiad sinised tätoveeringujooned. Tugevaid lihaselisi puusi kattis ilvesenahk ja raudrõngastest sõjakinnastest ülespoole olid näha tugevad paljad käsivarred. Õlgade tagant, mis olid samuti rõngasrüüga kaetud, paistsid kõverate möökade käepidemed.

Vinniline painutas väga-väga aeglaselt põlvi ja pani noa maha.

Käigusuus varises robinal kive, kostis kriginat ja siis ilmusid pimedusest välja käed, mis haarasid müüri sakilistest servadest kinni. Järgnevalt ilmus nähtavale valgete tellisetolmu täis juustega pea, seejärel kahvatu nägu ning viimaks öla tagant välja ulatuv mõõgapide. Rahvas hakkas sumisema.

Valgejuukseline kummardus ning tiris august välja imeliku tolmuse ja verise olendi. Pikast sisalikusabast kinni hoides lennutas mees vaikides eluka tüseda linnapea jalgade ette. Linnapea kargas eemale, komistas varisenud müüritüki otsa ega suutnud pilku pöörata kõveralt linnunokalt, kilejatelt tiibadelt ja soomusega kaetud käppade sirbitaolistelt küüntelt.

«Basilisk,» sõnas valgejuukseline pükse tolmust puhtaks klopides. «Just nagu kokku leppisime. Olge nüüd nii lahke ja andke mu kakssada lintarit siia. Ning paluks ehtsaid, mitte valelintareid. Hoiatan kohe ette, et kontrollin raha üle.»

Linnapea ulatas talle värisevate kätega kukru. Valgejuukseline libistas pilgu üle rahvahulga ning ta pilk jäi pidama vinnilisel ning tolle jalgade ees vedeleva noal. Seejärel silmitses ta pruuni tabardiga meest ja ilvesenahkades neide.

«Nagu alati,» lausus ta linnapea värisevast käest kukrut võttes. «Mina riskin teie heaks mingi näruse raha eest eluga ja

teie üritate sel ajal mu kraami pihta panna. Et te sindrid ka mitte kunagi ei muutu.»

«Me ei puutund,» pomises lihunik taganedes. Nuiakandjad olid juba ammu rahva hulka kadunud. «Armuline isand, meie teie asju ei puutund.»

«Rõõm kuulda,» muigas valgejuukseline. Nähes naeratust, mis ta kaamel näol nägi välja kui värske haav, hakkas rahvas laiali jooksuma. «Seepärast, vennas, ei puutu mina sind ka. Mine rahus – aga kähku.»

Ka vinniline üritas plehku pista. Ta kahvatul näol paistsid vinnid eriti ebameeldivalt silma.

«Kuule, pea kinni,» hõikas pruunis tabardis võõras. «Sa unustasid midagi.»

«Mida siis, armuline isand?»

«Sa tõtsid minu vastu noa.»

Pikem harkisjalu seisnud neidudest tegi äkki kiire pöörde. Märkamatult välja tõmmatud saabel vihises läbi õhu. Vinnilise pea lendas õlgadelt ja paiskus kaarega käigusuust sisse. Keha kukkus raskelt ja hooga nagu maharaiutud puu tellisepuru sisse. Rahvas ahhetas. Teine tütarlaps pöördus osavalt ja asus kätt saabli käepidemel hoides seljatagust kaitsma. Selleks polnud tegelikult vajadust. Inimesed tormasid ülepeakaela ning müüritükkide otsa komistades linnakese poole. Kõige ees lidus muljetavaldavaid hüppeid tegev linnapea, tema järel vaid mõni samm tagapool jooksis hiiglasekasvu lihunik.

«Suurepärane löök,» kiitis valgejuukseline rahulikult, silmi mustas kindas käega päikesevalguse eest varjates. «Zerrikaani saabli suurepärane löök. Kummardan vabade naissõdalaste osavuse ja ilu ees. Mina olen Riivimaa Geralt.»

«Aga mina,» osutas pruunis tabardis võõras luitunud vapile oma rinnal, mis kujutas kolme musta lindu istumas ühes reas kuldse väljal, «olen Borch, keda hüütakse Kolmeks Hakiks. Aga need siin on minu tüdrukud Tea ja Vea. Mina kutsun neid nõnda,

sest nende päris nimedega võib keele sõlme väänata. Nagu sa ise juba aru said, on nad Zerrikaanist.»

«Ilma nende abita oleksin ilmselt jäänud nii hobuse kui varata. Tänan teid, naissõdalased. Tänan ka teid, aulik isand Borch.»

«Kolm Hakki ja ei mingit isandajuttu. Kas sind, Riivimaa Geralt, hoiab siinkandis veel mõni asjatoimetus kinni?»

«Sugugi mitte.»

«Suurepärane. Sel juhul teen ettepaneku: üsna lähedal, jõesadama viiva tee ristmikul on trahter nimega Mõtlik Lohe. Seal on saja versta ulatuses parim köök. Ma olen just teel sinna, et keha kinnitada ja öömajale jääda. Oleksin rõõmus, kui sa mulle seltsi pakuksid.»

«Borch,» pöördus valgejuukseline hobuse juurest ja vaatas võõra heledatesse silmadesse. «Ma ei taha, et meie vahel arusaamatusi võiks tekkida. Ma olen nõidur.»

«Nii ma arvasingi. Aga sa väljendusid nii, nagu tahaksid öelda: ma olen pidalitõbine.»

«Juhtub mu teele ka sellist rahvast,» lausus Geralt aeglaselt, «kes pigem on pidalitõbise kui nõiduri seltsis.»

«On ka selliseid,» naeris Kolm Hakki, «kellele lambad on armsamad kui tüdrukud. Neile võib vaid kaasa tunda – nii ühtedele kui teistele. Kordan oma ettepanekut.»

Geralt võttis kinda käest ja surus ulatatud kätt.

«Võtan kutse vastu. Rõõm tutvuda.»

«Hakkame siis minema. Olen näljane kui hunt.»